

ALEXANDRA KROPPOVÁ

Sama na Cestách

MOJE CESTA

ANEB

CESTA JAKO SEBELÁSKA

COPYRIGHT

© Alexandra Kroppová, 2016

SAMA NA CESTÁCH

Moje Cesta aneb Cesta jako sebeláska

Fotografie a texty © Alexandra Kroppová

Fotografie na obalu knihy z galerie Chetana Kashalikara

1. vydání

Namena Investment s.r.o.

Elektronický formát knihy je tím nejekologičtějším způsobem vydání a šíření, protože nezatěžuje naše lesy.

S povděkem kvituji vymoženosti současné techniky.

ISBN: 978-80-88119-00-5

DĚKUJI VŠEM, KTERÉ ZNÁM

A

KOHO JSEM NA SVÉ CESTĚ POTKALA

A.K.

OBSAH

1. Cesta jako životní styl
2. Motivace pro všechny nerozhodné
3. Proč po světě cestovat sólo?
4. Trčet na místě nebo se vydat správným směrem?
5. Strachy, bloky, očekávání a lpění
6. Odvaha odhodit závaží stabilního zázemí
7. Cestuji, tedy jsem
8. Sama nebo svá?
9. Kde na to bereš?
10. Životní etapy putování po zeměkouli
11. Moje cesta od startu k cíli
12. Napojení na své osobní poslání
13. Spirituální obroda
14. Poznávání sebe sama
15. Božství z Bali aneb zbožnění vlastní osoby
16. Nikdy není pozdě plnit si své sny
17. Jít za svým snem a neztratit směr
18. Za trochu lásky šla bych světa kraj
19. Tipy pro samotné cestovatelky
20. Post travel blues aneb deprese z návratů domů
21. Hrdinky na cestách
22. Ekologie na cestě
23. Pomocná ruka a psychická podpora
24. Proč randit s holčkou, která cestuje
25. To jsem celá já: autentická, sdílná a neposedná

VĚNOVÁNÍ

Speciální věnování patří mé mamince za skvělou péči a výchovu, především za to, že mi od malička vtloukala do hlavy, abych si šla za tím, co si přeji a co mě baví a motivovala mne k vědomému a smysluplnému stylu života, abych tady byla co platná.

Věnování je současně upřímným poděkováním všem mým Průvodcům, Rádcům, Učitelům, Ochráncům, Rodině, Přátelům, Zrcadlům i Andělům, kteří byli neodmyslitelnou součástí mé Cesty a protli mé životní křižovatky.

Tyto řádky věnuji každému, kdo má srdce otevřené, hlavu plnou cestovatelských fantazií, nekonečnou množinu nápadů a nezapomněl ani v pokročilém věku na své sny, ale stále jen touží a sní. Možná mezi řádky načerpáte inspiraci, že od snu k realitě vás dělí pouhý krok. Stačí se zmátořit a vykročit. Vyzývám vás, staňte se i vy tvůrci vlastního osobitého cestovatelského scénáře po naší planetě a pište životní diář s duší vášnivého, nebojácného dítěte obdařeného zkušenostmi, moudrostmi a nekonečnými možnostmi dospělého.

V neposlední řadě patří mé vyznání všem rodičům, jež se o své ratolesti bojí a nemůžou zamhouřit oči, když vyráží do světa. Nestresujte se zbytečně a nehuntujte si zdraví. Nebojte se o ně, ony se vám opět vrátí. Nechť jsou jejich fotografie, příběhy, úsměvy a radosti náplastí na vaše probdělé noci plné strachu a nejistoty. Kéž jejich štěstí je štěstí vaše. Snažte se akceptovat jejich svéhlavé vize i nepochopitelné nápady a pokud je to možné, prosím, vybavte je svým láskyplným požehnáním, ať vyráží s vědomím, že na cestách nejsou sami.

Důležité varování a upozornění, tato kniha může být velice nakažlivá!!!

HROZÍ NÁKAZA Z POZITIVNÍHO ŽIVOTA a neohroženého VNÍMÁNÍ SVĚTA.

Toto inspirativní pojednání o cestování a spirituální obrodě je nejen pro ženy, ale i pro muže k dodání kuráže.

Prvotním záměrem je psát především pro ŽENY, proto v textu používám většinou tvrdé Y, protože pro muže již existuje tisíce knih, například: „Jak se stát milionářem“, „Jak být šťastný“, atd., ale pro ženy takové nepřeborné možnosti nejsou k mání a navíc na ženskou si každý troufne, a tudíž máme při cestování větší rizikovost.

Na vás chlapáky si nikdo moc nedovolí, ale něžné pohlaví mohou polapit v síti nemilosrdné nástrahy, a proto vyrazit do světa sólo vyžaduje moře odvahy. Navíc v jiných kulturách my ženy od pradávna nemáme přirozenou autoritu jako vy, takže vás prosím, neberte moje věnování jako diskriminaci. Víceméně ve všech sděleních je zachována genderová rovnost a ubezpečuji vás, že muži jsou neodmyslitelnou součástí mé Cesty a vězte, že pro vás platí všechno do písmene stejně:-).

Proto i vy, „pánové tvorstva“ máte šanci zde načerpat inspiraci a pevně věřím, že mé vyprávění bude i pro vás obohacující.

ROZMĚRY SVĚTA JSOU RELATIVNÍ

Ano, konečně i já jsem se rozhoupala, abych s vámi sdílela vlastní autentické postřehy, bezbřehé úvahy a spirituální podněty, které pramení z mých světlavých putování po Zemi.

Postupně vás zavedu do hlubin oceánů, osamělých pouští i himalájských údolí a nakonec i do duše nespoutané nomádky. Vychutnáme si společně výhledy z nejvyšších hor světa, dotkneme se všech zeměpisných výšek i šířek, a také se oddáme altruismu v zemích třetího světa.

Společně se mnou uvěříte, že v životě neexistují hranice a vše je možné. Odvěké sny i touhy se do puntíku přeměňují v realitu a plní se na počkání, jen musíme být notně trpělivé.

Na počátku Cesty byla množina neznámých nekonečně velká, trpělivost, pokora, respekt, úcta a vděk, to jsou pojmy, jež jsem si postupem času přivlastnila a staly se součástí nejen mého slovníku, ale i duševního pokroku.

Přesně jak se říká: „Kdo si počká, ten se dočká.“ A já se opravdu dočkala všeho, co jsem si vysnila, ale o tom bude samostatná kapitola či román (hahaha).

Moje současnost je plnohodnotným prožíváním přítomného okamžiku v intencích následování vlastního osobního údělu.

Nejraději mám chytání lelků a pozorování mořských vln, mravenců či lidských jedinců. Jsem dychtivá pozorovatelka nejen sebe sama, ale i okolního světa. Rozmanité vjemy každodenní jsou absolutní inspirací, které nespoutaně a existenciálně vyživují mou kreativitu. Proto píšu.

Začala jsem psát také proto, že na Cestách jsem naprosto odstřižnutá od mého mateřského jazyka, česky mluvím sporadicky, už jsem skoro neuměla poskládat gramaticky správnou větu, a proto mé psaní jsou pravidelné domácí úkoly, aby se mi náš skvostně lahodný jazyk nevykouřil z paměti a kráčela v šlépějích Kafky, Hrabala i Nezvala:-).

Cíleně popisuji mé Cesty bez příkras, expresivně otevřeně, aby dobrodruzi i turisté byli připraveni nejen na báječné momenty a exkluzivní příhody, ale i na krizové stavy a živelné pohromy, a zvládli je díky vědomému chování překonat bez újmy na zdraví. Psychická odolnost a mentální stabilita jsou nezbytným doprovodem na každou cestu, i jen tu z domu:-).

Servíruji vám nyní autentickou alchymiji života, jež hraje hlavní roli v osudově osobité životní pouti nomádky, kterou s vámi sdílím bez uzardění s upřímnou otevřeností mi vlastní.

Moje současná životní filosofie zní: „Přijímej a sdílej“ a tajným přáním je, abych motivovala druhé k uchopení vlastního osudu, následování hlasu svého srdce v touze po naplnění vrozeného entusiasmů a prožití osobního příběhu, jenž je protkaný plnohodnotnými dny společně s vychutnáváním si spokojené radostné přítomnosti nevšedností. Svými aktivitami se snažím o dodání odvahy a předání pozitivních vibrací na přežití.

Předem se omlouvám všem, že v mých odstavcích nenajdete ceny, vzdálenosti, časy a trasy, povšechné základní informace si hradě vygooglujete nebo se dočtete na stránkách jiných popisných knih, průvodců či cestovatelských biblí.

Na stránkách se ale dočtete o impulzech a spirituálním strádání, které mě dovedly do náruče světa. Předkládám vám zповěď letem světem o mých sólo cestách po zeměkouli a jak jsem kráčela statečně sama na cestě ke své vlastní duši. Snažila jsem se nic nezamlčet, ale naopak beze studu popsat, jak jsem se ze zaslepenosti konzumního konzervatismu vysmekla, a přestože jsem měla krásný život, tak jsem si ho neuměla vážit, protože jsem neměla možnost srovnání. Žila jsem v hojnosti zdraví, finančního bezpečí i přátelství, ale neměla ani páru o tom, jaká bída převládá v zemích třetího světa. Vyrostla jsem v čistotě a lásce, dostalo se mi bezplatného vzdělání, milovala jsem vlčí máky a viděla dozrávat maliny, ale přesto jsem byla slepá a hluchá, neviděla prostě krásy života a neuměla ho náležitě ocenit. Až toulky po Zemi mi otevřely oči i útroby mé vnitřní soustavy:-).

S povděkem kvituji, že cestování a nomádství je v dnešní době hitem ale nejpodstatnější pro mne je, že už i obyčejní smrtelníci začínají rozumět, proč podstatná většina světové populace prahne po objevování nových krajů. Putování má skvělé předpoklady k naplnění – seberozvoji, přináší šance ke změně myšlení, vnímání i cítění. Slouží k synergii multikulturního soužití, pokory a úcty k jiným národům i odlišným barvám pleti. Poskytuje prostor k přirozenosti a umění bytí v přítomnosti i osvojení si instinktů na přežití, odkrývá podstatu vlastní existence a odproštění se od ega i přiblížení se usmíření či osvícení. Nepochybně probouzí naše vnitřní dítě i skrytého génia darů a talentů. Díky svobodné vůli a volnosti vyplouvají na povrch vrozené vlohy a my cestovatelé s nimi pracujeme a podchycujeme vlastní poslání.

Na základě zákona přitažlivosti a vnímání skutečné reality zjišťujeme, že rozměry světa jsou relativní a domovem je každyčký cíp naší planety či kout zeměkoule. Mikrokosmos domoviny a makrokosmos

Cestuji ve vlastním osobitém stylu,
s úsměvem od ucha k uchu

světových měřítek splývají v jeden celek, v němž všichni mluví stejným jazykem – dobrosrdečností, životním nadšením a inspirativním elánem a je pro nás „tuláky moderní doby“ existenciálním zázemím a útulným přístavem. Prostřednictvím vlastní odvahy nalzáme mnohé, budujeme lásku k sobě, stavíme si mosty k druhým i jiným kulturám, životnímu prostředí a udržitelnému životnímu stylu. Dopřáváme si to, co nejvíce potřebujeme k životu. Sebelásku a sebedůvěru.

V popředí zájmu mé Cesty jsou lidé, odlišné kultury, dobrovolnické mise, ekologie a děti. Mám mimikry sociálního chameleona, který se cítí všude doma a s nadpřirozeným entusiasmem prožívá, co kolem lítá. Přesvědčila jsem se, že teritorium celého světa je jen miniaturním provedení domova, protože **skutečný domov** je ten, jehož základy jsou pevně vybudovány v našich srdcích, takže ať se hněme kam chceme, bereme si ho vždy s sebou.

Na vlastní kůži jsem se už několikrát přesvědčila, že rozměry zeměkoule jsou naprosto relativní a ani hranice světadílů nebrání v setkávání se známými i na druhém konci světa.

Globus světa sice vypadá jako obrovská planeta, ale jakmile se stanete jeho součástí, uvědomíte si, že jakékoliv vzdálenosti a časové posuny jsou naprosto irelevantní a kulturní odlišnosti nejsou relevantní. Důležitou roli hraje uvědomění, že našim životním posláním je, aby každý tady na Zemi otiskl vlastní stopy do země.

Moje vzpomínky a cestovatelské filosofování mají být oduševněnými pobídkami k dodání kuráže a posílení sebeúcty, abychom se definitivně my ženy začaly brát vážně a vědomě se probudily a zženštily. A i na cestě byly za dámy:-).

Budu se snažit mezi řádky vložit povzbuzení, podávat pravidelné inspirační injekce i vědomé motivace, aby ty, co o to stojí, měly snazší Cestu k uvědomění si vlastní sebehodnoty, oprášily si náležitě a zdravě sebevědomí, svědomitě uchopily svá poslání a zhmotnily vlastní osobnostní dary. Nastavily si žití na úroveň klidové zóny, kam negativní vzruchy nesmí a ukočírují je hravě mávnutím ruky v synchronicitě pozitivního myšlení a smysluplného prožívání plnohodnotných dní i při cestování.

Pokusím se ze všech sil prozářit Vaše dny úsměvy a vzkřísit v momentech smutečných i beznadějných. Psané energetické náboje budou mít sílu placebo, které za všech okolností funguje dokonale!

Zbožné přání mého psaní a nekonvenčního sdílení je, aby vás mé řádky povzbudily a něžně pohladily, fotografie obohatily a videa obveselily, informace okořenily bezradné dny a prozářily rutinu zážitky nezbedných krůčků.

Přežila jsem zemětřesení i osobní tajfuny, a přesto netvrdím, že o životě něco vím, snáším s pokorou vše, co mi život naděluje a mým tajným přáním je, aby všechny živé bytosti byly zdravé, v bezpečí a hlavně šťastné.

Nyní v ruce držíte podstatnou část mého osobního příběhu, autentickou zповěď, v níž se společně ocitneme ve všech koutech zeměkoule a přeji vám všem krásné počtení, které se rovná v mnoha případech snění, protože právě sen, byl pro mne motorem.

Cestovatelské zkušenosti a rady, náhodičky, milostné románky a poutní „faux pas“ budou obsahem další knihy, jež se v prodeji objeví vzápětí.

Kéž vás má energie nabíjí a jste věčně usměvavé a pozitivně naladěné ♥♥♥.

S láskou a vděčností mé čtenářské veřejnosti

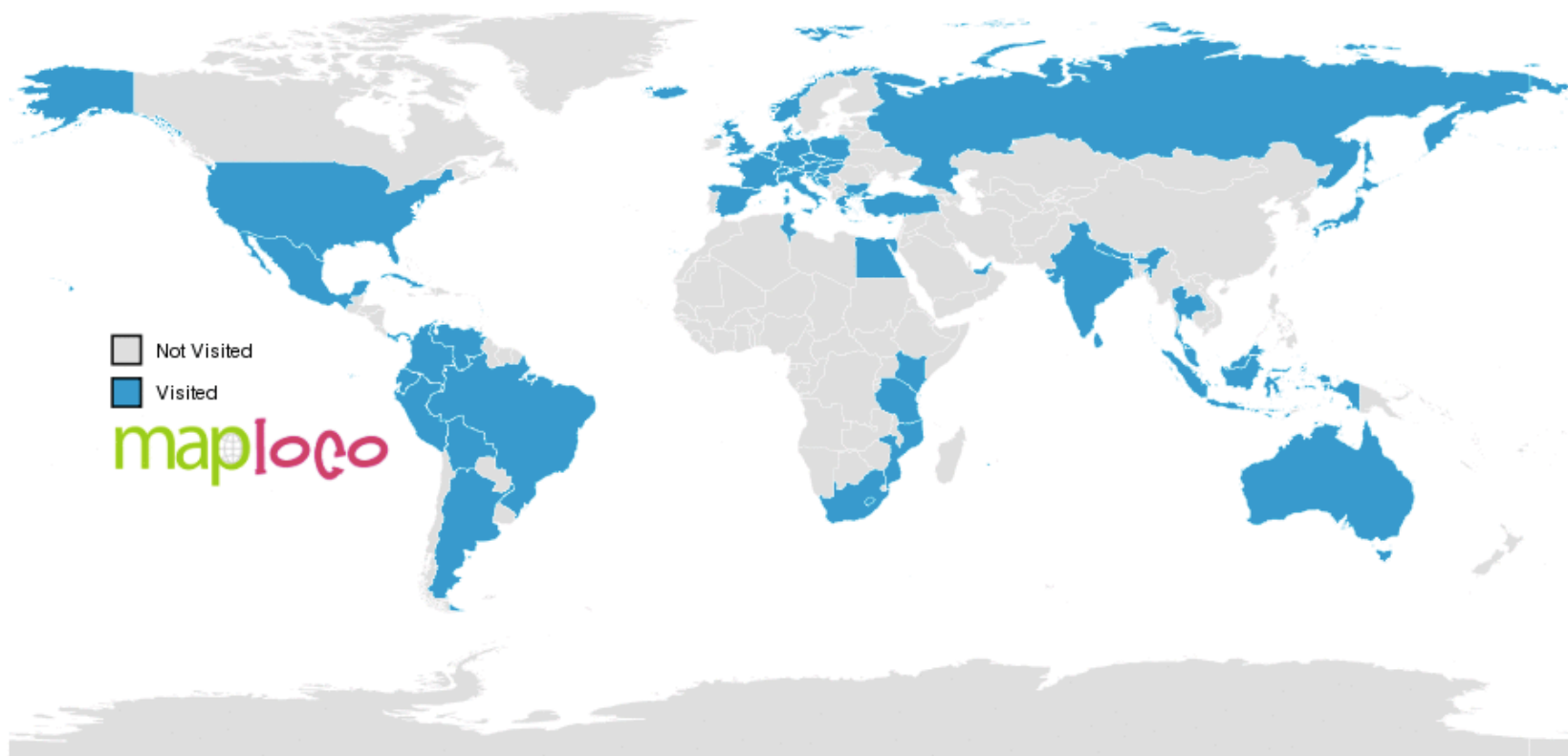
Alexandra Kroppová

Countries I've Visited

I've been to Argentina, Australia, Austria, Belgium, Bolivia, Bosnia and Herzegovina, Brazil, Bulgaria, Colombia, Croatia, Cuba, Cyprus, Czech Republic, Denmark, Ecuador, Egypt, France, Germany, Gibraltar, Greece, Holy See (Vatican City State), Hungary, Iceland, India, Indonesia, Italy, Japan, Kenya, Liechtenstein, Luxembourg, Malaysia, Malta, Mexico, Mozambique, Nepal, Netherlands, Norway, Panama, Peru, Poland, Russia, Singapore, Slovakia, Slovenia, South Africa, Spain, Sri Lanka, Switzerland, Tanzania, Thailand, Tunisia, Turkey, United Arab Emirates, United Kingdom, United States, Venezuela

Where have you been?

Create Your Own Visited Countries Map

Ještě mi na procestování „pár míst“ na světě zbývá, šedé oblasti jsou místa, kde jsem ještě nebyla:-).

Jste-li stejnými cestovními maniačky jako já, můžete si vytvořit vlastní cestovatelskou mapu a průběžně si ji aktualizujte zde: www.maploco.com.

1

CESTA JAKO ŽIVOTNÍ STYL

Cestování a nomádství se v současné době stává novodobým životním trendem. Lidé různých věkových kategorií se vydávají napříč světem, aby rozšířili své obzory, poznali krásy odlišných kultur nebo si splnili dětské touhy a usídlili se na místech, o kterých ostatní sní. Stejně tak i já, jsem se vydala vstříc proudu událostí a oddala jsem se mé největší životní vášni, jež je putování po zeměkouli.

Na podzim v roce 2009 jsem dostala výpověď, ale místo toho, abych se zhroutila, začala jsem si plnit odvěký sen. Zní to jako klišé, ale všichni taková snová přání máme a já odjakživa věděla, že v kanceláři už sedět nechci. Konec toho roku byl zlomový a datují se k němu velké milníky mé životní cesty, především znamenal radikální změnu životního stylu. Poprvé v životě jsem ochutnala, jak chutná splněný sen. A znáte to, když jednou ochutnáš, nechceš jinak:-).

Jsem vděčná své povaze i odvaze, že mě psychicky podpořily a umlčely otazníky týkající se nejasné budoucnosti a já naplno podchytila podstatu žití v přítomnosti a odhodlala se k prvnímu vykročení do neznáma.

Ani teď, po sedmi letech putování po Zemi toho nelituji. Žádné materiální statky se nevyrovnají unikátním vzpomínkám a jedinečným zážitkům, ani domácky známé zázemí nezaručí, nevykompenzuje neopakovatelnou euforii z dobrodružství, ale úplně nejvíc mě hřeje pocit u srdce, že jsem se nenechala opít melancholií bezduchého života, ale vzala jsem oprotě vlastního osudu plně do svých rukou a začala psát novou kapitolu, smysluplnou etudu prvopočátku osobního příběhu a naplnění.

Celý život jsem čekala, až potkám toho správného partnera či parťáka, který se do víru světa se mnou vrhne po hlavě. Marně jsem čekala třicet let. Nedočkala jsem se a opravdu oplývám vděčností, že jsem přestala čekat a šla v ústrety zeměpisných výšek i šířek sama. A když jsem na dovolené na Srí Lance s kamarádkami utratila za deset dní více peněz než potom sama při cestování v této fotogenické zemi za více jak měsíc, skálopevně jsem se rozhodla, že už budu jezdit sólo pořád. Objevila jsem v něm utajené kouzlo, jenž je mnohým skryto. Cítila jsem se svobodnější, skromnější, vnímavější a spokojenější.

Být sama je pro mě přirozené. Právě o samotě si člověk uvědomí vlastní podstatu a porozumí náležitě řeči své duše, která je často umlčena názory a potřebami druhých. Samozřejmě sama neznamená osamocená, to jsou dvě naprosto odlišné kategorie bytí, jimž se budu věnovat v některé další kapitole.

Zkrátka a dobře, odchytila jsem své nutkavé potřeby. Cestování po všech kontinentech je pro mne obohacující a vyživuje mou vášeň poznávat svět a jeho obyvatele. Bez sebemenších zádrhelů jsem projela Evropu, celou Jižní Ameriku, udělala první krok do Centrální Ameriky, spatřila na vlastní oči poklady Afriky, přivoněla k vůni Asie, pobyla v USA a Austrálii s Tasmánií mi naprosto učarovala.

Až zlomový okamžik v Nepálu při zemětřesení 25. dubna 2015, kdy nás po sedmi dnech z výšky tři tisíc metrů evakovala helikoptéra, byl impulzem k tomu, abych své zážitky začala publikovat. Cítila jsem morální povinnost veřejně sdělit, na jaké okamžiky musí být cestovatel připraven v nejkritičtějších chvílích. Putování po naší Zemi totiž nejsou jen báječné momenty a exkluzivní zážitky, ale člověk musí být připraven i na krizové stavy, přešlapy nebo úskalí, jež mu zatarasí původní plány. A s tímto bohulibým záměrem vznikla tato kniha i stejnojmenná webová stránka SAMANA CESTÁCH (www.samanacestach.cz).

Její bonmot zní: „Cesta životem snovým a smysluplným, okořeněná inspirací a motivací pro druhé k žití plnohodnotných dní“.

Mezi řádky na ní pravidelně bez přikrášlování servíruji příběhy odžité na vlastní kůži a bez uzardění konstatuji, že i když se mi doposud všechna přání vyplnila do puntíku, realita vždy není snová, a proto cíleně upozorňuji všechny, kdo vyráží na cesty, aby byli připraveni takřka na všechno, katastrofy či teroristické útoky nevyjímaje. Člověk se ale nesmí podvolit neopodstatněnému strachu, globálnímu zastrašování z informačních médií, to by totiž ani nevyšel z domu na ulici. Přehnaná paranoia je zdraví škodlivá, ale obezřetnost je vždy zapotřebí.

Samozřejmě osudu se nevyhneme, ale můžeme si plánovat budoucí kroky a pěkně dirigovat vlastní rozpoložení i stav mysli. Zrežírovat jakoukoli časovou etapu podle sebe a dosáhnout uspokojení z vlastního snažení.

Záměrem mého sdílení je dodávat inspiraci a kuráž ostatním dobrodruhům, především ženám. I kdybyste neopustily hranice naší země České, stejně v mé knize najdete užitečné pomůcky a rady, jak se stát sebevědomější, aktivnější a vědomější v přístupu k svému životu. Prostřednictvím mých eskapád a poučení získáte nadhled a potenciál nepropadat panice a elegantně vybruslíte z jakékoliv situace. Naučíte se vydýchat všechna nepříjemná překvapení a uvěřit, že nic není náhoda, ale naprostá prozřetelnost vyšší moci, která nad námi střeží ochranná křídla.

Možná právě moje Cesta bude pro vás mízou a podnětem k dosažení vlastních snění. Dočtete se, jak si jít za svým a proč se to vyplatí. Z rutinního pachtění od nevidím do nevidím si naordinujete kaviár v podobě snesitelné lehkosti bytí naplněný vlastním uspokojením a smysluplným prožíváním všedních dní.

„Všechno jde, když se chce. Vše je možné!“ Tyto afirmace si donekonečna opakujte, až jim do morku kostí uvěříte, a pak uvidíte, jaké zázraky se začnou dít!

Na vlastním příkladu vás povedu za ruku, budu vaše průvodkyně, abyste si se mnou odžily momenty, kdy jsem se vydala do neznáma, sama. Jak jsem se konečně odhodlala vyrazit do světa. Uchopila mé životní poslání a převedla ho v každodenní realitu sdílení i vykonávání altruistické pomoci.

Objasním vám, proč jsem pohodlí domova vyměnila s radostí za nejistotu dobrodružství a proč se při cestování už několik let se věnuji dobrovolnické činnosti. Aspirací sdílení vlastního osobního příběhu je motivace k filantropii pro obyvatele v zemích třetího světa, ale hlavně přenos informací a zážitků, s jakými „legracemi a ne-náhodami“ se cestovatelky potýkají při putování po zeměkouli. Motivační rady a moudré tipy nabízím všem, co mají zájem žít život s radostí, vášní a optimistickým nábojem.

Na vlastní „Cestě obrody“ jsem dospěla k závěru, že když materiálně vyměním za smysluplné prožívání plnohodnotných dní, pak život dává větší smysl a jsem šťastná a radostná. Svými aktivitami a projekty se snažím obohacovat druhé a jejich prostřednictvím naplňuji svůj osobní úděl. Dopřávám si to, co mě nejvíce těší a jsem v každodenním spojení s přírodou. Jsem přírodní člověk a neustále musím být v pohybu na čerstvém vzduchu. Na základě vlastních zkušeností tvrdím, že jakmile naleznete lásku k sobě, až pak ji můžete dávat ostatním, ale nejen lidem, ale i zvířatům a přírodě. Proto se nebojte upřednostňovat sami sebe a své potřeby, nejde totiž o sobectví, ale o sebelásku, která je elixírem života. Od ní se odvíjí kvalita vašeho života, spokojenost a vyrovnanost.

Každý jsme z jiného těsta, a proto si osobní příběh žijte po svém a podle vnitřních osnov. Je nutné brát ohledy na ostatní, ale prioritou číslo jedna je, abyste byly vždy TADY a TEĎ za SEBE, nikoliv prožívaly to, co od vás očekávají druzí a diktují vám, co máte dělat a co ne, protože čas se nikdy nevrátí a příležitosti s nadějí neopakují. Prokouknete-li vlastní potenciál a začnete na něm cílevědomě pracovat a podněcovat vrozené talenty, nezbytně se dostaví úspěch z vlastního snažení.

Jsem rozená extremistka, žiju na hraně, ale toto mi vyhovuje, proto mě prosím, berte s rezervou a pochopením. Brzy si zvyknete na to, že se do všeho vrhám spontánně po hlavě. Podle horoskopu je to však pro Berana naprosto běžné. Nepředvídatelných situací se nebojím, vždy mají řešení. Nejúčinnější prevence proti strachu je nesledovat zprávy a televizi, díky tomuto „dobro-zvyku“ naleznete klid a mír, o němž se vám ani nesní.

Uvědomila jsem si, že lituji jediné věci, které jsem neudělala či obětovala pro druhé, aniž bych to samovolně cítila. Byla to dobrá škola, ale v druhé polovině svého života jsem se rozhodla, že už nebudu dokola opakovat stejné chyby, ale ponaučím se z nich a ono to doposavad nese slastně sladké ovoce. Trpkost z nepříjemných pocitů a přemlouvání se do věcí, které mi nesedí vyprchala, už se do ničeho nenutím, ani maska přetvařování už nekřiví mé úsměvy. To je panečku úleva!

Průřezově v celé knize budu vyzdvihovat cestování na vlastní pěst, protože to je má Cesta. Ale vše má svá pro a proti. Nezatajím vám pravdivé skutečnosti ani nejtajnější tajemství.

Každopádně největší úskalí, jenž skýtá cestování o samotě je fakt, že nemáte vlastní pocity v daném přítomném okamžiku s kým sdílet. Bez zaváhání vám odpřisáhnou, že tato skutečnost je opravdu nejzátěžovější a je nespornou výzvou sólového putování. Pokud ale nemáte štěstí na sparring partnera či vyhovující doprovod nebo je to vaše svobodné rozhodnutí, pak vás nermoutí, ani v žádném ohledu nelimituje, to vám garantuji.

Domnívám se, že potřeba sdílení je nejčastější argument, který odradí většinu snůlků či virtuálních dobrodruhů od vlastního pochodu. Ale nenechte se ovlivnit stereotypním názorem, naopak, skoro všichni odvážní vám potvrdí, že jste-li na cestě samy, o to více prožíváte okolní vjemy vnitřně a mnohdy vedou k neskutečnému prozření vlastní osoby, probudí latentní talenty a vykrystalizují se v podobě kreativních vyjádření (psaní, malování, fotografování, komponování, atp.).

Cestování na vlastní pěst může vypadat sice bizarně a neobvykle, mít nezáviděníhodné situace, ale paradoxně z nich bravurně vybrusíte, protože se spoléháte samy na sebe a vlastní intuice. Postupem času se stáváte mistryněmi vašich kroků i každodenních pokroků.

Život je cesta a i cesta je cíl, nejsou to jen otřepané fráze, ale podloží pro vaše kroky. Záleží jen na vás, s jakým entusiasmem si je prožijete a jak naplno si je vychutnáte, a zda to bude s někým či v tom budete samy. Záleží na štěstí a vašem racionálním rozhodnutí.

Všichni lidští jedinci máme nesporné právo rozhodnout se, jakou Cestu si pro náš život zvolíme. Odprostit se od posuzování a odsuzování druhými je důležitá sebeobrana a sebrat k ní odvahu je největší předpoklad úspěchu.

Každý máme svůj osobitý naturel, povahu, emocionální kvocient a disponujeme odlišným vnímáním, perspektivou úhlu pohledu, finálním rozpočtem.

Máme odlišná kritéria, parametry kvality i kvantity. To, co se mně bude zdát dobré, pro některé může být nepřijatelné, to co se mi zdá levné, někdo může považovat za předražené, atd. Proto se neodvážím předkládat univerzální návody a rádoby expertní rady, nemám patent na chytrost ani na cestování pro „singl baby“, ale zato už jsem posbírala hromadu zkušeností po celém světě a vím, co funguje u mne, takže můžu poskytnout cenné informace či vědomé postřehy, jež se mi osvědčily. Berte je jako inspirativní, za pouhé poradní orgány, které můžou být opěrnými berličkami a snad je někdy upotřebíte a vzpomenete si na mne, v dobrém samozřejmě:-).

Já se na Cestě našla.

Cesta je můj denní chleba.

Cestování je můj styl života.

Stala se ze mě profesionální světoběžnice a spirituální nomádka.

Zachrání se ten,
kdo si pomůže
a vymaní se
od všech očekávání
i nezdravých lpění

2

MOTIVACE PRO VŠECHNY
NEROZHODNÉ

Kvůli tomu, že už několik let obrážím glóbus sama bez doprovodu, mne mnozí mají za exota. Kroutí hlavou nad tím: „SAMA? ŽENA?! TO SE NEBOJÍŠ, ŽE TI NĚKDO NĚCO UDĚLÁ, ZNÁSILNÍ, OKRADE???”

A tak dále... Výčet katastrofických scénářů „co kdyby a co když” neberou konce a jsou pouhou reflexí staromódně negativistického uvažování. Taky vás ostatní tak trápí svými předsudky? Vykašlete se na ně.

Já se takovými „fuj-nege” představami nikdy nezabývala, věděla jsem, že pokud bych si je připustila, tak si je do své Cesty přitáhnu, a to bych přece byla sama škůdcem svého osudu, takže raději přepnu na pozitivní vlnu a snažím se být vždy dokonale ostražitá, svědomitá a pokorná. Mohu odpřisáhnout, že toto vědomé počínání skvěle funguje.

Na prvopočátku mých cestovatelských ambicí jsem si ani ve snu neuměla představit, že bych někam vyrazila sama, ale skvělá kamarádka, kterou jsem potkala v roce 2001 v Egyptě měla štěstí a s přítelem po dva roky kroužila kolem světa. Právě ona mě ubezpečila, že samotných cestovatelek je v cizích zemích nespočet, a že na tom není nic divného, protože se to považuje za úplnou samozřejmost a naprostou přirozenost. Nikdo se na ně nedívá skrz prsty ani je nepovažuje za zoufalky. Naopak, jsou to hrdinky svých dní!

Stále jsem ale byla na pochybách, rozhodla jsem se sice, že se osmělím a vyrazím, ale osud tomu chtěl jinak a půlroční okružní cestu jsme si naplánovali s tehdejším přítelem. Akorát po měsíci stráveném v Africe nemohl pokračovat dál, musel se vrátit domů zachránit krachující podnikání, protože zrovna v Evropě začínala ekonomická krize. Ani na vteřinu jsem neuvažovala, že bych se vrátila. Na rozdíl od něj jsem žádné závazky v České republice neměla, navíc jsem neměla práci, bydlení, nic, co by mě přesvědčilo změnit směr a vrátit se zpět domů.

Moudrost v knihách mě utvrdila, že láska nemůže stát v cestě osobnímu příběhu a žádat od milované osoby vzdát se snů a primárních potřeb. Pokud k tomu dojde, pak to není láska, ale přivlastňování a znásilňování vlastní podstaty. Obětování pro druhé je nezdravé, ochuzujeme totiž samy sebe o životní mízu své existence.

Tuto výpravu jsem měla v hlavě od dětství a jen kvůli němu jsem přistoupila na kompromis, že rok cesty zkrouhneme na půl, aby mu to vyhovovalo. Ustoupila jsem (asi poprvé v životě (chicht)) a půl roku grandiózní svobody a svobodné vůle mi připadalo jako dva roky prázdnin. Několik dlouhých let jsem ji odkládala z nedostatku kuráže a teď bych se jí měla vzdát? Ani nápad! Od jaktěživa se představ a slibů držím zuby nehty a má „beraní povaha” nedopustila, abych se zbaběle vrátila do ČR. Neměla jsem sice žádný plán, jen zpáteční letenku za pět měsíců z Venezuely.

Pláže na Zanzibaru jsou bělostně přívětivé a snové

Byla jsem to já, kdo rozsekl a ukončil nečekané soužení. Není se čemu divit, představte si, že bydlíte v kouzelném plážovém domečku na bílé pláži Zanzibaru a vaše „polovička“ je neustále v myšlenkách na míle jinde, ani neví co jí, neposlouchá, co ji říkáte, neustále kontroluje telefon a sice je tam tělem, ale duchem naprosto nepřítomna. Bohužel o takovou nucenou společnost opravdu nestojím a dennodenní trápení se brzy přemění v znechucení. Mám se ráda a dobrovolné oběti týrání opravdu nemám zapotřebí. Všechny cesty si vždy platím z vlastní kapsy a platit za to, že nejsem šťastná a že mi někdo čas ještě znepříjemňuje, za to opravdu nestojí. Je to jako bych své úspory vyhazovala z okna, plýtvala finančními zdroji. Dobře jsem si spočítala, že je nutné posunout se dopředu a ne se trápit na jednom místě s člověkem, který sám se sebou má trable.

V ten samý okamžik mě zasáhla zpráva o úmrtí kamarádky, která nebyla o moc starší než já. Tehdy jsem pochopila, že žijeme jen jednou a nesmíme promrhat ani sekundu, investovat drahocenný čas vniveč a trávit ho s někým, kdo užívá naši vitalitu a kazí chuť si ho užít. To není partner, ale upír. Proto definitivně sbohem ani nebolelo.

A tak jsem se ocitla SAMA a hned v Riu de Janeiru, v jednom z nejnebezpečnějších velkoměst naší planety. Přirovnala bych to k situaci, jako když neplavce hodíte do vody, aby se sám naučil plavat. Byl to šok, ale zároveň ta nejlepší škola a já v životě ani sekundu nelitovala, že jsem se rozhodla zůstat.

Od tohoto momentu se začal odvíjet můj skutečný osobní příběh, a proto není náhoda, že název SAMA NA CESTÁCH a je shodný s původním pojmenováním knihy, již jsem začala sepsat už v roce 2010.

Neměla jsem čas cedit slzy ani hořekovat: „Jak mi to mohl udělat?!“ Musela jsem jednat, rozhodovat se z minuty na minutu, logisticky zvládnout přelet do naprosto neznámého kontinentu, ustát jet-lag, zajistit si bydlení. Milión nezbytností, abych byla schopná vystoupit z letadla a unést závaží nově nabyté samoty. Někde ji ubytovat a řádně se o ní postarat. Byla jsem z toho perplex, nebudu nic předstírat, ale nemohla jsem si dovolit se sesypat.

Ještě před odletem jsem si na letišti ve Frankfurtu koupila průvodce Lonely Planet: „South America on Shoestring“ (Jižní Amerika - Velká cesta za málo peněz), a když jsem si vyhledala ubytovací možnosti na www.booking.com v Riu, tak jsem málem omdlela, když jsem uviděla ceny za týdenní pobyty. S mým rozpočtem by to znamenalo, že bych se opravdu musela vrátit domů ani ne po měsíci.

Naštěstí můj oblíbený tištěný průvodce mi ukázal cestu a nabídl skvělé řešení. Poprvé jsem se dozvěděla, že existují hostely, levné varianty pro cestovatele baťůžkáře a jeden dokonce existuje přímo v centru Ria de Janiera, jen co by kamenem dohodil od věhlasné pláže Copacabany. I když to bylo na poslední chvíli, měli poslední volné lůžko a dokonce v ceně snídani za necelých tři sta korun českých!

Od té chvíle jsem věděla, že jsem dítě štěstěny a moje víra v zákon přitažlivosti je univerzálním návodem pro všechny nevědomé a neznalé:-). Podvědomě jsem cítila, že krok za krokem se mi přibližuje dětský sen. Cesta byla klikatá, náročná, ale já to dokázala. Pět měsíců jsem si plnila svůj Sen každý den! Probouzela jsem se svěží a plná energie, brzy ráno jsem vyskakovala z postele s touhou objevovat nepoznané a hledat další inspirace. Seznamovat se, čerpat nové indície. Bylo to nejúchvatnější a nejvýživnější období mého života. Není divu, že plánovanou knihu jsem nedopsala, protože intenzita prožívání a vnímání se stupňovala den za dnem, neměla jsem čas na sepsání, žila jsem na plný plyn a tempem, který konečně ladil s mým srdečním rytmem.

Bezprostředně jsem pochopila, že mám v sobě horkou krev, můj spontánní naturel je v české společnosti nepříjemný, když se směju a jsem spokojená, každý si myslí, že jsem na drogách, což je omyl, zatímco v Brazílii jsem si zase připadala jako šedá myška, protože tam každý srší temperamentem, hlučí, směje se na plné kolo a tancuje uprostřed ulice. To je to pravé ořechové pro mne! Poprvé v životě, ale emociálně neomylně jsem dospěla k názoru, že jsem se narodila na nesprávném místě. Čáp si prostě spletl zeměpisnou polohu, zatoulal se a odnesl mě do rodiště, kde

odmala nezapadám do společenského průměru a cítím se nepatřičně. Moje komfortní zóny i autentické projevy jsou diametrálně odlišné od většiny, a proto neustálá frustrace z toho, že jsem jiná a můj entusiasmus a blaženost z života jsou pro okolí velké v očích a těžkopádně zkousnutelné. A mainstreamové zvyklosti se mi příčí.

Naopak jižní Amerika byla domovina od prvního momentu, tam jsem se skutečně cítila jako doma. Aby taky ne, když první osoba, na kterou jsem narazila na letišti se jmenovala Lidice! Ano, nekecám! Rodiče ji pojmenovali podle naší vesnice a je to Brazílka každým coulem!

Neumím si to vysvětlit, v těchto končinách jsem se cítila skvěle, přirozeně a byla sama sebou. Poprvé v životě jsem si procítila, jaké to je, když nějaké místo člověku skutečně vyhovuje. Stejně jako Asie mi vdechla neomylný pocit, že do tohoto zeměpisného klimatu zapadám, vyhovuje mi jeho energetická hodnota a všudypřítomný podtext spirituality.

Co jsem v sobě našla bylo nové, pocitově stěžejní pro mé další kroky, ale tenkrát, i když moje srdce velelo nevracet se, ale pokračovat v načaté cestě, jsem byla ještě hodně konzervativní, poslušná a chtěla dostát svého slova.

Zpáteční letenku jsem měla schválně koupenou na začátek prosince, abych mohla oslavit s maminkou její narozeniny. Na počátku to byla dobrá motivace k návratu, ale čím déle jsem byla pryč, o to více se mi nechtělo vracet zpět.

Tak moc se mi nechtělo navrátit se do prostředí, kde mi málokdo rozumí. Rozkol v srdci a fakt, že jsem neuposlechla své intuitivní rozpoložení, ale držela jsem se původních plánů k návratu, mělo za následek, že mě osud náležitě potrestal. V únoru 2011 při závodech na lyžích jsem si přivodila zranění ramene a následně celých osm měsíců jsem byla nehybná, čekala jsem na operaci. Následovaly bolestivé fyzioterapie za účelem rozhýbat bývalé svaly a lubrikovat kloubní jamku. Prognóza lékařů zněla jasně, už nikdy v životě nebudu mít 100% pohyb, což pro mne, jako bývalou sportovkyni, byl ten nejkrutější ortel, který jsem si v životě vyslechla.

Ale já, hlava skopová, jsem naštěstí jejich černošedým vyhlídkám neuvěřila. Když jsem si nemilou zprávu poslechla, okamžitě jsem se rozhodla, že budu opět hrát golf, plavat, dám si krosnu na záda a vyrazím dobýt další himalájský vrchol. Tyto bezděčné nápady byly neskutečnou motivací a já to znovu, i když s proceděnými slzami bolesti, dokázala. Zařekla jsem se a věřila jsem sama sobě, nikoliv doktorům, jež poslušně plní tabulky pro pojišťovny.

První zastávka, když jsem jela z nemocnice byla do sportovního obchodňáku, kde jsem si koupila soupravu na běhání, běžecké boty a pohorky, na které se dají připevnit mačky na ledovcové krátery. Obyčejné věci byly nejúčinnějšími pilulkami na bolest (pain killers). Nákup sportovního vybavení byl skvělý psychologický trik, jak v sebe znovu uvěřit, tedy mému „prozatím“ pochroumanému zdravotnímu stavu.

Zranění i operace byly obrovské lekce, dokonalé terapie jak si vážit života, bezbolestného pohybu, zázemí, rodiny, přátelství. Tyto nejcennější poklady vnímáme jako samozřejmost a vůbec si neuvědomujeme, jakými šťastlivci jsme, když ráno vstaneme z postele a postavíme se na vlastní nohy a vidíme, cítíme. Prožitá bolestná epizoda mě svedla na cestu pokory, úcty a respektu k mému tělu, instinktu a především k životu jako celku, harmonii s ostatními lidmi i životnímu prostředí. Nevědomá nezpůsobilost se vykryštovala ve vědomou způsobilost a každodenní radost ze života.

Teď už vím, že naslouchat svému srdci se má. Je to vyšší síla, která když se na ni napojíme, je neomylná. Pokud jsme k ní ovšem hluchí, dá nám za vyučenou, potrestá nás tou nejkrutější kletbou. Ovšem na druhou stranu to, co se nám v dané chvíli jeví jako nejhorší úskalí v životě, je vlastně požehnáním. Nejúčinnější je sžít se s důvěrou, že nám osud přináší v pravý čas zrovna to, co v něm potřebujeme. Pak není pochyb, že vše, co se přihodí, se děje v náš nejlepší prospěch a je ideálním stavem.

Vytrpěla jsem si hodně a netrvalo ani tak dlouho, abych vše, co se stalo, přijala jako nejštedřejší obdarování mého života. I když z úzkoprsého úhlu pohledu jsem si neustále foukala bolístky minulosti a někdy propadala pocitům ubohé oběti, nakonec jsem si všechno v hlavě srovnala a převedla, upravila do čitelné, naprosto jasně srozumitelné rovnice. Naštěstí jsem opět přišla k rozumu. S odstupem času můžu konstatovat, že to, **co se jevilo jako nejhorší příhoda v mém životě, se proměnilo v nejlepší situaci, co se mohla stát.**

Kdyby se mi úraz nepřihodil, nikdy by si nesplnila jeden z mým největších snů – žít na Bali, nikdy bych si nemohla dovolit žít život nomádky a létat si po světě jako holubička. Poznat nejen sedmé divy světa, ale kochat se rozměry vlastní spirituality, uzdravit pošramocené mentální zdraví a zahojit všechny rány uštědřené v době minulé. Poznat stejně naladěné osoby, jež podobně jako já objevují zákoutí nejen sebe sama, ale všudypřítomné poklady, kterými nás naše planeta obklopuje a vykrmuje.

Obroda osobnosti byla neskutečná, úžasně vzpružila mou vitalitu, excelentně zvýšila imunitu. Chuť do života, elán, vášně, blaženost, jsou příchutě, jimiž mi nyní vonní všední dny.

A nesmím zapomenout na sebevědomí! Konečně jsem si ho posunula do úrovně, kde mělo být od prvopočátku dospělosti. Bohužel ve školní výchově neexistují instance, které by ho tvarovaly, posilovaly a psychicky přihnojovaly. Naopak, neustále jen slyšíme, co nám nejde, jací jsme „budižkničemové“ a že nic v životě nedokážeme. Být spisovatelem, fotografem, zpěvákem nám na chleba nevydělá, slyšíme odjakživa. Společenské normy nás nutí zabírat se věcmi a předměty, které nám nejdou nebo nebaví a my se pak přirozeně dostaneme na scestí. Rozkolu osobnosti se nevyhneme, netušíme co se sebou máme udělat, nevíme kudy kam a co dál. Naše přirozenost se překrývá s tím, co po nás žádá stereotyp, deformují nás názory druhých a postupně ztrácíme pevnou půdu pod nohama a roboticky plníme povinnosti a život prožíváme v apatii, že ho nedokážeme změnit.